

Det ærede Medlem sagde saa, at naar Hof- og Stadsrettens Bude gaar ud, kan det ogsaa være en Konfirmationssang, de afleverer. Nej, det er dog Mennesker, tænkende Væsener, de gaar ikke med noget i en Konvolut; de ved dog, hvad de gaar med. Men Postbudet ved intet; han er kun Udbringer af et Brev. De andre gaar med selve Dokumentet. Derfor er det vistnok aldrig set, at man har skuffet Stævningsmændene ved at give dem en Konfirmationssang at gaa med, naar de skal forkynde en Stævning. Endelig har Stævningsmændene den Pligt at læse Stævningen op for den paagældende, de attesterer vistnok altid, at de har gjort det. Derfor er selvfølgelig Stævningsinstitutionen, som vi nu har den, ubetinget det sikreste, det bedste. Det, vi gør her, er at bringe noget mere Usikkerhed ind i vor gode Stævningsinstitution. Spørgsmaalet er altsaa, hvor vidt man kan gaa uden at gaa Sikkerheden for nær, og der er det, jeg stadig holder mig til dette, at vi gaar den for nær ved Mindretallets Forslag. Jeg vil spørge Mindretallet: Hvor ligger egentlig det Bevis, som skal være det afgørende for Dommerens Overbevisning om, at Manden er indkaldt? I den Henseende kan der siges om Regeringens Forslag, at vi burde have forlangt, at Dommeren skulde bekræfte Genparten af Stævningen; jeg giver det ærede Medlem Ret i, at det havde været et Plus, men det var at gøre Retsfølgningen besværligere. Det Spørgsmaal har naturligvis været Genstand for megen Overvejelse, om man kunde opgive den yderligere Sikringsforanstaltning, som laa deri, og vi har været ikke saa lidt betænkelige ved at opgive den, men har ment, at det dog lod sig forsvare ud fra den Betragtning, at baade Original og Genpart gives til Dommeren, at det er Dommeren, der giver dem samtidig den samme Paategning, og det er Dommeren, der besørger Ekspeditionen ved at lægge Genparten i en Konvolut, og det er Dommeren, som skal paase, at Afleveringsbeviset er korrekt udfyldt, altsaa at der virkelig i denne Konvolut ligger en Indkaldelse til den paagældende Mand til at møde den paagældende Retsdag i Retten. Naar han ikke møder, kan Dommeren med rolig Samvittighed gaa ud fra, at han har faaet Indkaldelsen i behørig Tid — det sidste fremgaar af Postbudets Paategning —, og kan altsaa med rolig Samvittighed fælde sin Dom. Man maa huske paa, at Kærnepunktet i hele denne Diskussion er, om man ordner det saaledes, at man kan paalægge Dom-

meren at dømme den, som ikke er mødt, ud fra den bestemte Overbevisning, at han er behørig indkaldt til at møde og har faaet Underretning om, at denne Retshandling skrider frem imod ham paa det paagældende Tidspunkt og det paagældende Sted. Der mangler tilstrækkelig Sikkerhed i Mindretallets Forslag, og alene af den Grund — her er jo ikke Tale om noget som helst politisk, men her er Tale om en teoretisk, lidenskabsløs Betragtning — maa jeg nære Betæneligheder ved Mindretallets Forslag.

Alfred Christensen: Ja, se nu begynder vi at forstaa hinanden, thi nu er det altsaa Sikkerheden i Ekspeditionen, det kommer an paa, og nu har den højtærede Justitsminister indrømmet, at Sikkerheden ved Ekspeditionen gennem Retskontorerne ikke er saa stor, og at det maaske havde været hensigtsmæssigt, om der havde været Forslag om, at Original og Genpart skulde konfereres. Ja, der har vi det, Sikkerheden ved Ekspeditionen er ikke stor, men vi maa dog sammenligne med Forholdet, som det er, og ikke, som den højtærede Minister tænker sig det. Jeg har i mit Begyndelsesforedrag sagt, at det undrede mig, at der ikke var blevet stillet et saadant Sikringsforslag, thi som det er, er det lige akkurat Hip som Hap.

Hvad angaar det humoristiske Element, Konfirmationssangen, saa er det jo indført af en noget ældre Humorist, det ærede Medlem fra Højrup (Deuntzer). Det falder altsaa ikke mig til Last, men jeg vil dog sige, at kunde der paa Postkontorer forekomme Humorister, som falder paa at lægge Konfirmationssange ind i Brevet, kunde der saamænd ogsaa, saa løjerligt det end lyder, paa det tørre, juridiske Retskontor paa en eller anden Dag, navnlig *efter* en eller anden Dag eller Aften findes en Mand, som var saa stor Humorist, at han gjorde akkurat det samme. I vore Domssamlinger findes der ikke omtalt Tilfælde af den Slags Forbytninger enten i muntert eller i skadegørende Øjemed; der er vist ikke nogen Jurist, som kender noget Eksempel derpaa, saa det kan man vistnok se bort fra. Men nu er vi altsaa komne saa langt som til Erkendelse af, at der er ingen Sikkerhed i det, som den højtærede Minister foreslaar, og mit Foredrag gik ud paa, at der er ganske samme Sikkerhed i det, jeg foreslaar, som i det, den højtærede Minister foreslaar, og saa er det nemmere, derfor foretrækker jeg mit eget Forslag.